

Ο ΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΡΙΠΙΔΙΩΝ.

Ὁ ἀπολελυμένος Ζέφυρος ἤρπασεν ἀπὸ τῆς κοιμημένης Ψυχῆς ἐν φίλημα. Ὑπὸ τοῦ Ἔρωτος, τοῦ ἐξοργισθέντος συζύγου, συλληφθεὶς καὶ μὲ τὸν θάνατον ἀπειλούμενος, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν ἐκδικητικῶν χειρῶν, ἀφῆκεν ὅμως ἐν αὐταῖς τὴν μίαν ἐκ τῶν πτερύγων του κατὰ τὴν πάλην. Ἦδη ὁ Ζέφυρος, ἐκάθητο, πονῶν ἐκ τῆς πληγῆς του καὶ παραπονούμενος, ἐν τῷ ῥοδῶνι κεκρυμμένος, καὶ οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἐφέρετο ὅπως ἀναζωογονήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ φόβου λιποθύμον καὶ ἀναίσθητον ἐν ταῖς ἀγγάλαις τοῦ συζύγου πεσοῦσαν Ψυχήν. Ἐν ἀμνηχανίᾳ περιέστρεφεν ὁ Ἔρως τὰ βλέμματα εἰς τὰ πέριξ, — ἀλλ' οὐδαμοῦ ὕδωρ, οὐδαμοῦ δροσιστικὴ αὔρας πνοή! Τότε ἐνεδυμήθη τὴν πτέρυγα τοῦ Ζεφύρου, ἣν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἐκίνησεν αὐτὴν πρὸ τοῦ προσώπου τῆς λιποθύμου ἐρωμένης: Οὕτω εὐρέθη τὸ πρῶτον ριπίδιον! —

Ὁ ὠραῖος οὗτος μῦθος, ὅστις εὐρέθη γεγραμμένος ἐπὶ ἐνὸς ἀρχαίου ριπιδίου ἰσπανικῆς καταγωγῆς ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Γερμανίδα κυρίαν φὸν Φρέϋδορφ εὐφυνῆς τι ποιημάτιον, ὅπερ ἀνέγγαμεν ἐπὶ τῶν ἀκτίνων ἐνὸς ὑπ' αὐτῆς ἐξωγραφημένου ριπιδίου ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς Καρλςρούης. Θὰ ἦτο δὲ ἡμῖν, τῇ ἀληθείᾳ, λίαν εὐάρεστον, ἂν αἱ εὐμενεῖς ἡμῶν ἀγαγνώστρια εἶχον τὴν καλωσύνην ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τὴν ποιητικὴν ταύτην ὑποδήλωσιν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ καταγωγῆς τοῦ ριπιδίου. Διότι, διὰ νὰ εὐρωμεν τὴν ἀληθινὴν καὶ ἱστορικὴν ἀρχὴν τοῦ ριπιδίου, θὰ ἠναγκαζόμεθα ν' ἀναδράμωμεν εἰς παναρχαίους χρόνους — ἐκεῖ ἐνθα τὸ βλέμμα χάνεται εἰς τὸ ἀμυδρὸν λυκόφως προϊστορικῆς ἐποχῆς.

Βέβαιον εἶνε ὅτι αἱ τροπικαὶ χώραι ὑπῆρξαν ἡ πατρις τοῦ ριπιδίου, ὡσαύτως δὲ βέβαιον, ὅτι ὡς πρότυπον αὐτοῦ ἐχρησίμευσε τὸ φύλλον τοῦ φοίνικος. Αἱ εἰκόνες

ἐκεῖναι, αἵτινες διηγοῦνται ἡμῖν τὰ κατορθώματα τῶν παναρχαίων δυναστῶν τῆς Αἰγύπτου, ὡσαύτως δὲ αἱ ἀνάγλυφοι πλάκες τῆς Νινευὶ καὶ τῆς Βαβυλώνης μαρτυροῦσιν ἤδη καὶ τότε τὴν χρῆσιν τοῦ ριπιδίου. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Φαραὼ δὲν ἐκίνει ἰδιοχείρως τὸ ριπίδιον, ὅπως οὐδ' ὁ Ἰνδὸς Rajah τῶν ἡμετέρων χρόνων. Ἀπ' ἐναντίας, βλέπομεν τὸ θριαμβικὸν ἄρμα ἢ τὸν θρόνον τοῦ μονάρχου περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑπηρετῶν, οἵτινες κρατοῦσι καὶ κινοῦσι μεγάλα ριπίδια προσηρμοσμένα εἰς μακρὰς ῥάβδους. Ἐκ τῶν εἰκόνων ἐκεῖνων φαίνεται ὅτι τὰ ριπίδια ταῦτα ἀποτελοῦντο ἐκ μεγάλων πτερῶν κατ' ἀπομίμησιν τῆς ἀναπεπταμένης οὐρᾶς τοῦ ταῶ. Πλὴν τῶν μεγάλων τούτων ριπιδίων ὑπῆρχον ἐν χρήσει καὶ μικρότερα ἀνεμιστήρια συνιστάμενα ἐξ ἐνὸς μόνου μακρολέπτου πτεροθύσανου καὶ μιᾶς λαβῆς. Ὅτι καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν πλὴν τῆς θολίας καὶ τοῦ κατόπτρου

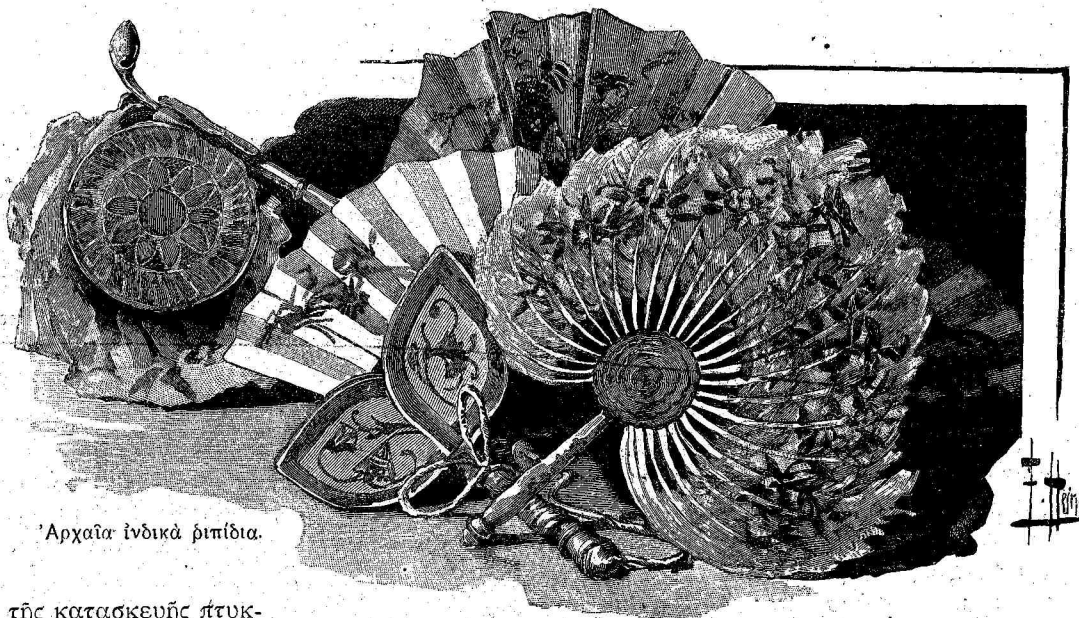
εἶχον παραλάβῃ καὶ τὸ ριπίδιον ὡς ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν ἐργαλεῖον, διδασκόμεθα ἐκ πολυαρίθμων ἀγγείων, ἐφ' ὧν βλέπομεν ἐξωγραφημένας ἀρχαίας Ἀθηναίας τοσοῦτον χαριέντως κινούσας τὸ ριπίδιον ὡς ἂν εἴ ἦσαν σημεριναὶ Γαλλίδες ἢ Ἰσπανίδες. Τὰ

Ριπίδια ἐκ Σαμῶας, Κίνας, Τύνιδος.

ρίπιδια δὲ ταῦτα ἔχουσι κατὰ τὸ πλεῖστον φοινικοειδὲς σχῆμα. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ ῥωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ ὅν τὸ ρίπιδιον ἐνέπεσε βεβαίως καὶ εἰς τὰς χεῖρας τῶν κομψῶν καὶ ἀβροδιαίτων κυρίων τῆς ἐποχῆς τῶν αὐτοκρατόρων, καὶ ὅλον τὸν μεσαιῶνα, μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὸ ρίπιδιον δὲν ἔπαυσε νὰ εἶνε ἀναγκαῖον ἐργαλεῖον τοῦ γυναικείου κόσμου. Ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἐσχάτου μεσαιῶνος, τὸ ρίπιδιον εἶχε πάντοτε στερεὰν λαβὴν.

Εἰς οὐδένᾳ ἐπῆρχετο ἡ ἰδέα τῆς κατασκευῆς πτυκτοῦ ρίπιδιου μὲ κινήτας ἀκτῖνας. Πρὸς διευκόλυνσιν τῆς κινήσεως τοῦ ρίπιδιου ἐχρησίμευε κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ ἰδιαίτερα ἐκείνη κατασκευή, ἣν παρατηροῦμεν εἰς τὰ ρίπιδια τῶν Ἑνετίδων γυναικῶν: τὸ φύλλον δηλαδὴ τοῦ ρίπιδιου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον

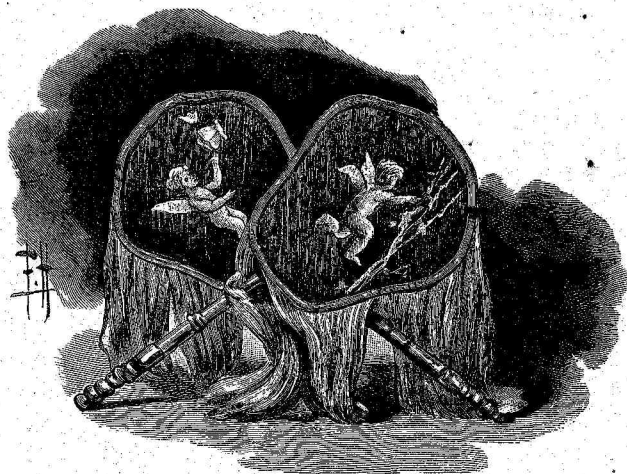
Ἀρχαῖα Ἰνδικὰ ρίπιδια.

Ἰαπωνίας.

Κίνας.

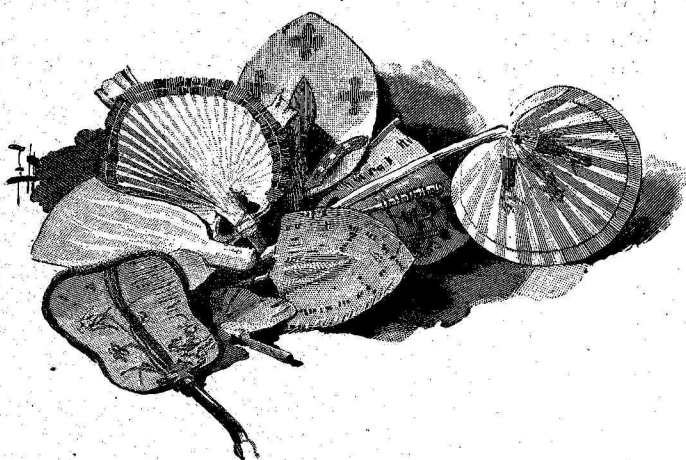
Ἐκ τῶν σημερινῶν Ἰνδιῶν.

Ὅτι ἐκ Βενετίας πρῶτον διεδόθη ἐν Εὐρώπῃ τὸ σχῆμα τοῦτο, σημαίνει ὅτι ἡ πρώτη αὐτοῦ ἀρχὴ πρέπει νὰ ζη-

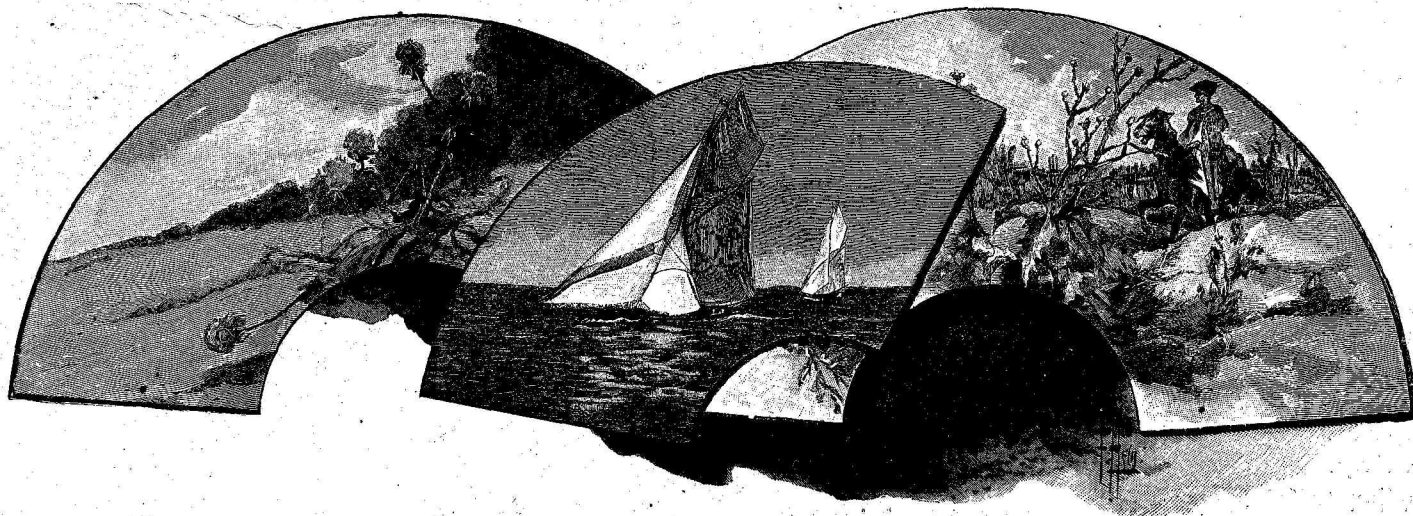
Ρίπιδια διὰ τὴν θερμάστραν.

πλουσίως μὲ ποικίλα κεντήματα ἢ ζωγραφίας κεκοσμημένον, ἦτο προσηρμοσμένον εἰς μίαν ῥάβδον καὶ ἐκρέματο πλαγίως, οὕτως ὥστε ἀπετέλει μικράν τινα σημαίαν.

Ρίπιδια ἐκ Κίνας. Κεντρῶας Ἀφρικῆς. Ἰνδιῶν. Νήσων Φιδτζί. Σανσιβάρης.

τηθῇ ἐν Ἀνατολῇ, καὶ πράγματι αἱ Ἰνδαὶ παρέχουσιν ἡμῖν καὶ σήμερον ρίπιδια παραπλησίου σχήματος, ἐν οἷς μόνῃ ἢ σημαίᾳ, ἀποτελουμένη ἐκ πτερῶν, ἔχει μάλ-

Ρίπιδια ζωγραφηθέντα ὑπὸ G. Schönleber.

λον τὸ σχῆμα. πελέκεως, ἡ θέσις ὅμως αὐτῆς καὶ ὁ τρόπος τῆς κινήσεως (διὰ περιστροφῆς περὶ τὴν ράβδον) ὁμοιάζουν πρὸς τὰ τῶν Ἑνετίδων. Καὶ ἐν τῇ νήσῳ Σανσιβάρ, ἥτις ἔλαβεν ἰσχυρὰν ἐξ Ἰνδιῶν ἐπίδρασιν, ὑπάρχουσιν ὅμοια ριπίδια.

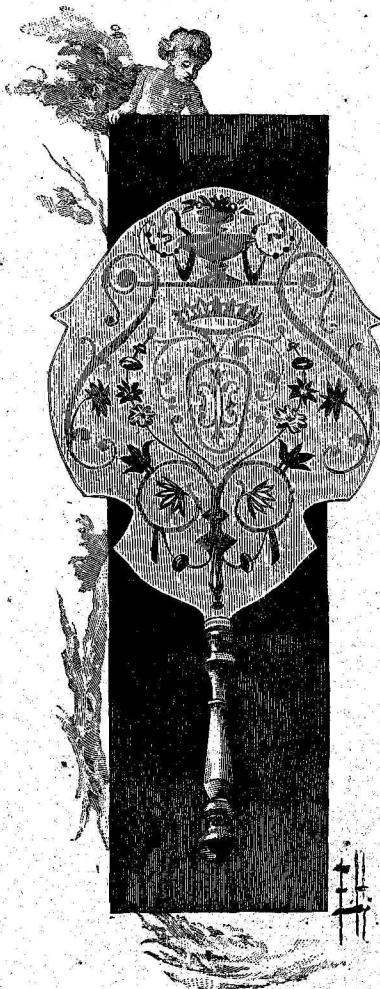
Ἀφοῦ ἐπὶ Μαζαρίνου ἤρχισαν αἱ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν Ἀσίαν σχέσεις τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς «Compagnie des Indes» καὶ ἄλλων ἐμπορικῶν ἐταιριῶν, τότε μόλις μετ' ἄλλων προϊόντων τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας εἰσήχθη παρ' ἡμῖν καὶ τὸ ριπίδιον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σήμερον πάντες γινώσκουμεν καὶ τὸ ὁποῖον σκεπτόμεθα, ὅταν προφέρωμεν ἐν γένει τὴν λέξιν «ριπίδιον», — ἐκεῖνο δηλαδὴ τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἀρέσκειαν συμπτυσσόμενον ἢ ἀναπεταννύμενον κατασκευάσμα, ὅπερ ἀποτελεῖται ἐξ ἀκτινοειδῶς διατεταγμένων καὶ συνδεμένων ραβδίων, ἅτινα ἢ πρὸς τὰ ἄνω εὐρυνόμενα ἀποτελοῦσι μόνον τὴν κινουμένην καὶ ἀερίζουσαν ἐπιφάνειαν, ἢ χρησιμεύουσιν ὡς ἱκρίωμα ἐφ' οὗ προσαρμόζεται φύλλον μεταξωτοῦ ὑφάσματος, ἢ περγαμνῆς, ἢ χαρτίου κτλ. Τοιαύτη συσκευή, τοσοῦτον εὐμεταχειρίστος καὶ πολὺ καταλληλοτέρα πρὸς τὸν σκοπὸν τῷ ριπίδιον, ἐννοεῖται ὅτι ταχέως παρηγκώνισε τὸ ἀκίνητον καὶ δυσμετακόμιστον ἐκεῖνο φοινικοειδὲς ἐργαλεῖον. Ἐν τούτοις ὅμως ἐν λείψανον αὐτοῦ ἐπανήγαγεν εἰς φῶς ὁ σημερινὸς συρμός, καθ' ὃν αἱ κυρίαι πολλαχοῦ μεταχειρίζονται τὸ φοινικοειδὲς φύλλον ὡς ἐλαφρὸν θερινὸν ριπίδιον.

Ὅπως ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν, τῇ Σινικῇ καὶ τῇ Ἰαπωνίᾳ, οὕτω καὶ ἐν Γαλλίᾳ κατ' ἀρχὰς τὰ πτυκτὰ ριπίδια ἐνέπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνδρῶν. Εἰς ἡμᾶς φαίνεται σήμερον ὀλίγον τι γελοῖον, ὅταν φανταζώμεθα τοὺς μεγάλους κυρίους τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τετάρτου μετ' ἀκκισμῶν κινουντας χαριέντως τὸ ριπίδιον. Ἀλλ' ἡ ἀπρέπεια αὕτη κατενόηθη ταχέως καὶ τὸ ριπίδιον ἔκτοτε ἔμεινεν ἀδιαφιλονίκητον κτῆμα τῆς γυναικείας χειρός. Ἀλλὰ κόσμημα ὃν καὶ αὐτὸ ὑπετάχθη φυσικῇ τῷ λόγῳ εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς Μόδας, καὶ κατεδικάσθη, ὅπως ἡ ἐνδύμασις καὶ ὁ γυναικεῖος ἐν γένει κόσμος, νὰ συμμορφῶται πρὸς πᾶσαν ἰδιοτροπίαν τῆς κυριάρχου ταύτης. Ἐνταῦθα ἀναφέρομεν διὰ βραχυτάτων

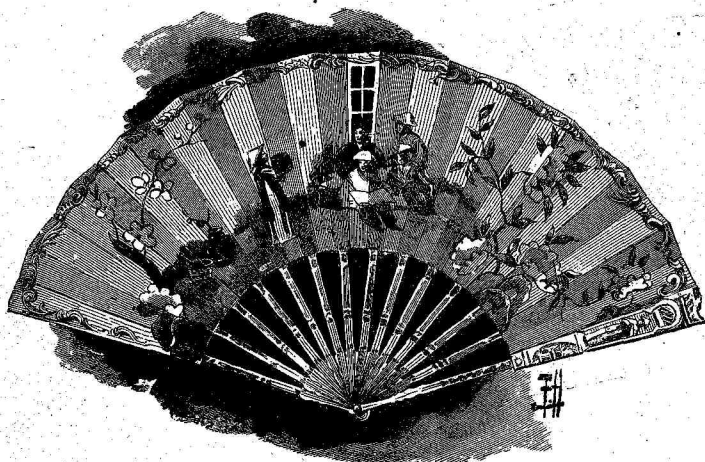
τὰ κυριώτατα μόνον χαρακτηριστικὰ τῶν μεταβολῶν καὶ μεταμορφώσεων, ἃς ὑπέστη ὑπὸ τοῦ συρμοῦ τὸ ριπίδιον: Τὰ πρῶτα ἐν Εὐρώπῃ κατασκευασθέντα πτυκτὰ ριπίδια ἀνταπεκρίνοντο ἐντελῶς πρὸς τὰ κινεζικὰ αὐτῶν πρότυπα, ἦσαν μικρά, ἐξ ἐλεφαντόδοντος ἐξεργασμένα καὶ βερνικωμένα, κατ' ἀρχὰς μὲν κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀσιατικῶν εἴτα δὲ ἰδιορρυθμῶς κεκοσμημένα. Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ηὔξανετο τὸ μέγεθος αὐτῶν καὶ ὡς κυρίως ἀερίζουσα ἐπιφάνεια ἐναρμόζεται τὸ ἐξ ὑφάσματος φύλλον· ἀλλὰ τὸ ἱκρίωμα τοῦ ριπίδιου τηρεῖ εἰσέτι τὸ ἀρχικὸν κλειστὸν σχῆμά του· ἡ διακόσμησις αὐτοῦ δὲν ἐκτείνεται μέχρι τῶν ἀκτίνων ἀλλὰ περιορίζεται εἰς ὁλόκληρον τὴν κάτω ἐπιφάνειαν τοῦ ριπίδιου ἀποτελοῦσα μίαν ἐνιαίαν εἰκόνα. Ἀριστοτεχνήματα τοῦ εἶδους τούτου, ἐκ ζάμβυκος (μαργαριταρόριζας) ἐξεργασμένα μετ' ἐπιστρώματος ποικιλοχρώμου χρυσοῦ παρήγαγεν ἡ Γαλλία τοῦ δεκάτου ὀγδοῦ αἰῶνος ἐπὶ τῆς ἀντιβασιλείας τοῦ δουκὸς Φιλίππου τῆς Ὀρλεάνης καὶ τῆς ἡγεμονίας Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου. Βαθμηδὸν ὅμως ἡ διακόσμησις αὕτη τοῦ ριπίδιου ἔλαβε κατ' ἀπαίτησιν τοῦ συρμοῦ εὐρυτέραν ἑκτασιν καὶ τελειότεραν ἀνάπτυξιν, οὕτως ὥστε ἐκάστη ἀκτίς τοῦ ριπίδιου ἀπῆτει ἰδιαίτεραν καλλιτεχνικὴν ἐπεξεργασίαν. Ὁραϊότατα καὶ κομψότατα καλλιτεχνήματα τοῦ εἶδους τούτου παρήγαγεν ἡ ἐποχὴ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου ἑκτοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας τὰ ριπίδια ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται μὲ λεπτοτάτας ἀκτίνας

καὶ λίαν περιωρισμένα φύλλα, οὕτως ὥστε φαίνονται ἰσχνότατα καὶ ἐκτάκτως λεπτοσκελῆ. Ἐξαιρετα καὶ μετ' ἐξόχου καλαισθησίας ἐξεργασμένα ριπίδια ἐγίνοντο ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου. Τὰ ἀριστα ριπίδια κατασκευάζοντο ὑπὸ ἱκανωτάτων τεχνιτῶν, πρὸς καλλιτεχνικήν δὲ διακόσμησιν τῶν φύλλων παρελαμβάνοντο οἱ ἀριστοὶ ζωγράφοι.

Οὕτως ἐξηγεῖται ὅτι καὶ σήμερον ἐτι οἱ Παρίσιοι εἶνε σχεδὸν ἡ μόνη πόλις τοῦ κόσμου, ἐν ἣ κατασκευάζονται πάντα τὰ ὑπὸ καλλιτεχνικὴν ἐποψὴν ἀριστα τοῦ εἶδους τούτου προϊόντα τῆς τέχνης, εἰ καὶ τὰ μεγάλα τῆς Βιέννης ἐργοστάσια ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην ἀμιλλῶνται οὐχὶ ἀνευ ἐπιτυχίας πρὸς τὰ τῶν Παρι-

Ἰταλικοῦ ρυθμοῦ Barock.

Ριπίδια ρυθμοῦ Rokoko κινεζικῆς μίμησης.

σίων, καὶ ὑπάρχει ἰδιαιτέρως τις Βιενναῖος ρυθμὸς ριπιδίων, διακρινόμενος διὰ κομψοτάτων καὶ χαριεστάτων ἐφευρέσεων ἐν τῇ διακοσμῇ καὶ ἐξεργασίᾳ. Πλὴν τούτου ἡ Αὐστρία παράγει ἐξαίρετον ὕλικόν διὰ τὴν τεχνουργίαν τῶν ριπιδίων, ὡς λ. χ. ζύλα λεπτοτάτης ποιότητος, διὸ τὰ αὐστριακὰ ριπίδια ἀπέκτησαν, ὅπως καὶ τὰ ἰσπανικά, δικαίωμα ἰθαγενείας ἐν ταῖς μεγαλειτέραις ἀγοραῖς τῆς Εὐρώπης. Καὶ ἡ Γερμανία ἔκαμε κατὰ τὰ

τελευταῖα ἔτη ἱκανὰς προόδους ἐν τῇ μηχανουργίᾳ τῶν ριπιδίων, ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἀμίλλαν πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἥτις παράγει τὰ ἄριστα, ὡς εἵπομεν, τοῦ εἶδους τούτου προϊόντα τῆς τέχνης.

Πρὸς προαγωγὴν τοῦ κλάδου τούτου τῆς βιομηχανίας ἐν Γερμανίᾳ σκοπὸν εἶχε νὰ συντελέσῃ καὶ ἡ ἐσχάτως ἐν Καρλςρούῃ γενομένη ἐκθεσις ριπιδίων, ἐξ ἧς παρελάβομεν τὰς ἀνωτέρω παρατεθείσας εἰκόνας.

ΑΠΟ ΣΚΩΜΙΟΥ ΕΙΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Μέρος Α'.

Δούκισσα Ἑλένη ἐρείδεται ἐπὶ ἀνακλίντρου ἐν τινι αἰδούσῃ τῶν Ἀνακτόρων· παρ' αὐτὴν ἡ Πριγκίπισσα τῆς Ἀντιοχείας καὶ ἡ Κόμησσα τῶν Σαλώνων ἀδημονοῦσιν ἐπὶ τῇ μελαγχολίᾳ, ἥτις τήκει αὐτὴν καὶ παντοῖα μηχανῶνται, ὅπως διασκεδάσωσιν αὐτὴν, ἀλλ' ἡ Δούκισσα ἀπαντᾷ,

Παρῆλθον πλέον δι' ἡμᾶς οἱ εὐθυμοὶ
τῆς ἥβης χρόνοι, ἐλευκάνθην βαθμηδὸν
ὑπὸ τὸν φόρτον δυσβαστάκτου στέμματος,
καὶ φυσικῶς ξοφοῦνται πάντα πέριξ μου,
ἐνόσφ' πρὸς τὴν νύκτα τὴν ἀτέρμονα
βραδέως προσεγγίζω.

Κόμησσα.

Οἷα ἔκφρασις!

Τὸ ἤμισυ τοῦ βίου διανύσασα,
καὶ εἰς τὸν κολοφῶνα ἱσταμένη νῦν
τῆς δόξης καὶ ἰσχύος, ἀπεκόμισας
τὰς εὐλογίας τῶν λαῶν σου, ἀμοιβὴν
γονίμου παρελθόντος καὶ ἀνέφελον
ὁρᾶς τὸ μέλλον.

Δούκισσα.

Στέμμα, φίλη, φέρεις σὺ

τὰς εἴκοσιν ἀνοίξεις, ὧν ὑπέκλειψαν
τὰ ρόδα πάντα αἱ φαιδραὶ σου παρειαί,
τὰ δροσερά σου χεῖλη γέλωος ἄδολος
ἀπαύστως στέφει, καὶ ἀστράπτει φωταυγῆς
ὁ μέλας ὀφθαλμὸς σου.

Κόμησσα.

Τόσας ἔχομεν

εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Πλάστην ἀφορμᾶς.
Παράδεισος ὁ κόσμος καὶ τρισόλβιοι
οἱ ἐν αὐτῷ τρυφῶντες.

Πριγκίπισσα.

Τῆς φαιδρότητος

καὶ εἰς ἡμᾶς μετὰδος ταύτης· ἄσπρατα
γνωρίζεις τόσα. Ἡ γλυκεῖά σου φωνὴ
καὶ θέλγει καὶ πρᾶυνει.

Κόμησσα.

Προθυμότατα·

ἀλλ' ἡ Γαληνοτάτη;

Ἐπινεύσασθαι καὶ τῆς Δουκίσσης, ἡ Κόμησσα Θάμαρ
ἄδει τότε πρὸς τὴν βάρβιτον τὸ ἐξῆς ἡδιστον ἄσμα.

Ἀγέρωχοι χωροῦσι σταυροφόροι

ὑπὲρ κοιλάδας καὶ δρυμοὺς καὶ ὄρη,

οὐδὲ φλογμοὺς φοβοῦνται οὐδ' ἐρέβη.

Χρυσοὺς ὁ θάραξ ὡς ἀστὴρ μαρμαίρει,

ἀλλ' ἕκαστος θυμῆρες σῆμα φέρει

τὰ χρώματα τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ἀειθαλεῖς τροπαίων δάφνας δρέπει,

ὥχρὰ τὰ πλήθη ἀκαδέκτως τρέπει

καὶ δι' αἱμάτων τὰς ἐρήμους δεύει.

Ἐπὶ πτωμάτων διαβάς μυρίων,

κρεμᾷ εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν φρουρίων·

τὰ χρώματα τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Εἰς τῆς Συρίας τὰς φαιδράς ὁάσεις,

παρὰ τὰς ὄχθας τῆς νεκρᾶς θαλάσσης

εἰς πόθος ὑπὲρ πάντας πρυτανεύει,

πόθος ἀφάτου εὐφροσύνης πλήρης,

πόθος φοιτῶν ἀπαύστως ἐν ὀνείροις,

εἰς ἀσπασμὸς τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ὁ τάφος ἐλυτρώθη τοῦ Σωτῆρος,

περίδοξος ἐπέστρεψεν ὁ ἥρωας,

ἰδοὺ πρὸ τοῦ Μεγάρου ἀφιππεύει.

Τὰ πλήθη νίκης ἄδουσι παιᾶνα,

καὶ τὸν λαμπρὸν ἀμείβει Μεγιστάνα

εἰς ἀσπασμὸς τῆς κόρης, ἣν λατρεύει.

Ἀλλὰ τὸ θυμῆρες ἄσμα, ἀντὶ πάσης βελτιώσεως,
ἐπιτείνει ἀπ' ἐναντίας τὴν δυσθυρίαν τῆς Δουκίσσης,
ἥτις ἀπομακρύνει εὐσχήμως τὴν Θάμαρ, ἐρωτωμένη δὲ
ὑπὸ τῆς Πριγκίπισσης τί ἐπταίσειν ἡ τλήμων, ἀπαντᾷ,

Μίαν ἔχυσε

σταγόνα εἰς τὸ πλήρες ἤδη κύπελλον,

καὶ τὸ ἐφ' ὅλα ἔτη ἀδροιζόμενον

εἰς τὴν ψυχὴν μου ἄλγος ἀκατάσχετον

μὲ κατακλύζει τέλος.

Πριγκίπισσα.

Ἄν ἐγνώριζον,

παρηγορίαν ἴσως ἡδυνάμην πῶς . . .

Δούκισσα. Μετὰ τῶν Φράγκων συνεδέσθην πρὸ πολλοῦ,

ἀλλ' Ἑλληνίς γνησία μένω πάντοτε,

καὶ ὅτε ἀτάσθαλως ὀνειδίζεται

τὸ δοῦλον γένος πρὸ ἐμοῦ αἰσθάνομαι

τὴν ὕβριν ὡς ἰδίαν.

Πριγκίπισσα.

Ἐχεις δίκαιον

Ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη ἐλησμόνησε·

πλὴν σύγγνωθι.

Δούκισσα.

Βεβαίως ἐνικήθημεν,

ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἦτα μέλαν ὀνειδος

τῶν νικητῶν ὑπῆρξεν· ἐξεστράτευσαν

ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν Σταυρὸν κεντήσαντες,

τῶν θείων τόπων κεχρισμένοι λυτρωταί,

τοῦ θεανθρώπου εὐγενεῖς ὑπέρμαχοι,